

Chương 144: A, đàn ông!

Chị Yên.....

Lâm Yên: “.....???”

Đa Đa: “.....!”

Lúc này, Đa Đa ngơ ngác đứng ở một bên, đã trực tiếp trợn tròn mắt nhìn.

Đây Đây Đây là tình huống như thế nào?

Tại sao lúc này Vệ Từ Phong hoàn toàn giống như là thay đổi thành một người khác. Cảm giác này, liên giống như một con chó ngao Tây Tạng kêu ngao lập tức biến thành Samoyed ngoan ngoãn đáng yêu.

Nếu lúc này phía sau Vệ Từ Phong có cái đuôi, sợ là đã vẫy đến bay lên!

Đa Đa mặt đây không thể hiểu được nuốt nước bọt: “Đây..... Đây là tình huống như thế nào.....?”

Một bên, Kevin từ trên nhìn xuống Vệ Từ Phong, hơi nhướn mày, khinh thường “chậc” một tiếng nói, “Còn có thể là tình huống như thế nào..... a, đàn ông.....”

Đa Đa: “.....???”

Không chỉ có Đa Đa khiếp sợ, khiếp sợ hơn chính là Tưởng Tư Phi cùng Hạ San San ở một bên.

Ngày đầu tiên lúc chụp ảnh poster, bởi vì Tưởng Tư Phi cố ý kéo dài thời gian, Lâm Yên không thể chụp thành, cho nên, đây là lần đầu tiên Lâm Yên tạo hình.

Tưởng Tư Phi làm sao cũng không nghĩ tới, sau khi Lâm Yên tạo hình, hiệu quả tạo hình thế nhưng sẽ tốt như vậy! Ngay cả cô cũng không thể không thừa nhận, mới vừa nhìn thấy Lâm Yên trong nháy mắt, cô ghen ghét đến gân như nổi điên.

Đây đối với Tưởng Tư Phi vẫn luôn để ý dáng vẻ bên ngoài mà nói, đột nhiên giống như một cây gai đâm vào trong lòng cô

Chẳng qua cũng may, gương mặt này của Lâm Yên, cho dù là đẹp đi nữa cũng vô dụng!

Tưởng Tư Phi xa xa nhìn sản xuất Phùng cùng Vệ Từ Phong đã đi qua, vội mang giày cao gót cũng tới phía trước, Hạ San San cũng vội vàng đuổi kịp chuẩn bị xem kịch vui.

Tưởng Tư Phi đứng ở nơi đó, dáng vẻ trên cao nhìn xuống, “Sản xuất Phùng, hiện tại có phải nên làm cho Lâm Yên rời khỏi đoàn phim hay không!”

Hạ San San vội vàng hòa theo: “Đúng vậy sản xuất Phùng, vừa rồi ngay cả anh Phong đều lên tiếng, loại

người này, chẳng lẽ các người còn muốn ở lại chỗ này ngại mắt anh Phong sao?”

Gân như là trong nháy mắt hai người mới vừa đi tới, khuôn mặt Vệ Từ Phong vốn ngoan ngoãn đáng yêu liên đột nhiên âm trầm, chỉ là ngại Lâm Yên ở chỗ này, mạnh mẽ đè ép xuống, quay đầu liếc nhìn Phùng An Hoa một cái.

Một cái liếc mắt này tràn đầy sát khí, quả thực thiếu chút nữa làm Phùng An Hoa sợ tới mức hồn phi phách tán.

Phùng An Hoa vội vã mạnh mẽ kéo Tưởng Tư Phi cùng Hạ San San đến một bên.

“Sản xuất Phùng, ông kéo chúng tôi tới nơi này làm gì, ông có ý gì? Rốt cuộc cô gái kia lúc nào đi?” Hạ San San mặt đây không vui mở miệng chất vấn, hiển nhiên là đã hết kiên nhẫn.

Hạ San San thâm cho rằng, vừa rồi Vệ Từ Phong lên tìm bọn Phùng An Hoa cùng Khương Nhất Minh nói chuyện, là nói chuyện làm cho Lâm Yên rời khỏi đoàn phim, mà Phùng An Hoa cùng Khương Nhất Minh lại vẫn muốn giữ Lâm Yên.

“Đi?” Phùng An Hoa lạnh lùng cười: “Ai nói Lâm Yên phải đi, lo tốt chuyện của co, đừng lo nhiều như vậy!”

“Ông..... Sản xuất Phùng! Ông biết ông đang nói chuyện với ai sao?” Hạ San San lập tức mặt đây tức giận.

Tưởng Tư Phi cũng nhăn mày, “Sản xuất Phùng, ông tốt nhất nghĩ kỹ, vì một Lâm Yên, rốt cuộc có đáng giá hay không!”

Đã có hậu đài chống lưng Phùng An Hoa nơi nào còn sẽ để ý hai người kia, liếc mắt một cái nhìn hai người, sâu kín cười nói, “Ảnh hậu Tưởng, cô thật đúng là không cần uy hiếp tôi! Nhân vật kia của cô, tôi muốn tìm người thay thế cô dễ như trở bàn tay! Nếu cô muốn rời khỏi, vậy mời tự tiện!”

Sau đó Phùng An Hoa lại nhìn thoáng qua Hạ San San, “Đương nhiên, cô Hạ San San, cô cũng vậy.”

Phùng An Hoa nói xong liền chấp tay sau lưng khí định thân nhân đi khỏi, để lại Tưởng Tư Phi cùng Hạ San San ngơ ngác đứng tại chỗ, mắt to trừng mắt nhỏ.